

MORIA

příběh světa

věnováno hráčům UO shardu MORIA

Poděkování:

*Markovi za trpělivost,
Mandosovi za důvěru
a Vypravějdovi za všechno.*

Autor:
Klaj

Jeden prsten padl do ohně Hory Osudu. Horu zničil následný výbuch a třes projel celou Ardou. Sauron Velký pominul a jeho moc zmizela. Odešlo velké zlo a přišly šťastné časy, plné oslav a radosti. Byla to však i chvíle velké ztráty, neboť třetí věk Středozemě, věk elfů byl téměř u konce. S mocí Jednoho totiž zmizela i moc Tří a vše co bylo s jejich pomocí vykonáno mělo nyní uvadnout a jejich ochránci odejít. Tento osud dlouho předvíдали a někteří mluvili o konci elfů ve Středozemi, kterou milovali.

Jejich předpovědi se však zcela nevyplnily. Když totiž Středozemi skutečně opouštěli ti, jenž střežili prsteny, prosil Elrond Círdana aby odplul s nimi, neboť i on kdysi opatroval prsten ohně Naryu. Pán přístavů však odpověděl: „ Nemohu odplout, mé místo je tady na hranici mezi touto a vzdálenou zemí a dokud bude stát mé město, lodě budou připlouvat a odplouvat, bude tu i Círdan. “ Tak se tedy rozloučili a Elrond snad konečně pochopil lásku kterou choval Nejstarší (jak občas nazýval Círdana, neboť byl vskutku v té době nejstarším elfem ve Středozemi) k Šedým přístavům a k celé Středozemi, kterou jak se zdálo nechtěl nikdy opustit.

Právě v Šedých přístavech nacházeli útočiště elfové, kteří ještě váhali. Mnozí si totiž Středozemi zamilovali a i když touha elfů po Valinoru je věčná, v mnohých srdcích spala. A tak i když věk Elfů minul a začalo panování lidí, mnoho mocných elfů ještě ve Středozemi zůstávalo. Byli mezi nimi Elrondovi synové Elladan a Elrohir, Král Lesní říše Thranduil, jeho syn Legolas, Glorfindel z Roklinky, Pán Celeborn Lorienský, Círdan z Přístavů a další kteří se měli teprve proslavit.

Krása Šedých přístavů se však brzy roznesla mezi hobity z Kraje. Nepochybně z úst pánů Smíška Brandoráda a Peregrina Brala, neboť Samvěd (Nyní starosta Kraje) o svém loučení s Frodem málokdy mluvil, byť jen mezi přáteli a nikdy se neubrání slzám. Sám však přístavy občas navštěvoval vyhlížel přes moře, snad s nadějí, že spatří vidinu vzdálené země a v ní Froda. Tam se také seznámil s Círdanem, který s ním rozmlouval a vyprávěl mu mnohé příběhy, ve kterých Sam nacházel útěchu. Nebyl však jediný. Zvědavost u některých hobitů překonala zažitá pověry a někteří (především pak z Bralovské a Brandorádské linie) se vydávali do přístavů, aby na vlastní oči viděli jejich krásu, kterou znali jen z vypravování.

Brzy se začali sbližovat s elfy z přístavů a ti s nimi rozmlouvali, neboť jim hobiti připadali velmi zajímaví a zábavní. Někteří z elfů začali navštěvovat Kraj (Obzvláště pak Hobitín a Pána Samvěda). Tak tedy došlo po uplynutí mnoha věků ke sblížení těchto dvou plemen, i když někteří hobiti z počátku chovali k elfům velkou nedůvěru. Snad tak byl naplněn odkaz Bilba Pytlíka a jeho synovce Froda Pytlíka, kteří byli prvními hobity, které znal Velký svět. V Kraji samém nastaly blažené časy míru a klidu. Král věnoval Kraj hobitům a zapověděl tam vstup velkým lidem. Severní království bylo obnoveno a s ním i Severka, neboli Fornost, stará pevnost dávné říše Elendila Vysokého. Zelená cesta byla znovu rušná jak bylo předpovězeno a Hůrka opět nabyla na významu. Přijížděli nejen královští poslové, ale i obchodníci a další poutníci, mířící do různých částí obnoveného království v Anórienu. Na západ k Ereboru mířili trpaslíci z východních hor a opět byli hovorní a veselí jako ve dnech před válkou. Nebylo divu, neboť stín odešel z Temného hvozdu a jeho jméno bylo změněno. Pod vládou krále Thorina III. Kamenné přilby, jehož otec Dain II. padl v bráně Ereboru v bojích Války o Prsten, se z Osamělé hory znovu stával klenot trpasličí říše. Vztahy s lidmi z Dolu a Esgarothu byli upevněny a na jih, do Gondoru, byl poslán královský dar.

Podobně jako na Severu bylo tomu po pádu Saurona i v jižních zemích.

Divoká stáda rohanských koní se mohla znovu beze strachu rozběhnout po celých pláních zelené země. Mír se vrátil k lidem, kteří žili ve strachu a obavách co přinese zítřek.

Dobrovolníci z armády se vrátili ke své práci a rodinám. Země měla nového krále zatímco starý král Theodén padl a byl pohřben se ctí, která se nedostala žádnému před ním, ani po něm.

Nový král Eomér (později nazývaný „šťastný“) nebyl jen schopným válečníkem, ale jak se

nyní mělo ukázat, i dobrým vládcem. Brzy po konci války a následných ceremoniích (ať už šlo o oslavy v Gondoru nebo o vyznamenání vojáků jízdmarky a jmenování nových maršálů Marky) rozhodl o novém uspořádání armády i země. Přátelské vztahy s Gondorským královstvím a jeho obyvateli byly obnoveny a posilovány osobním přátelstvím králů Eoméra a Elessara. Z obou národů se stali pevní spojenci, nejen v boji proti zbytkům Sauronovy armády a ostatním zlým tvorům po několik dalších let, ale i v hospodářských a obchodních záležitostech.

Helmův Žleb byl opraven a posílen, nejen díky umu rohanských a gondorských stavitelů, ale i trpaslíků, včetně Gimliho, syna Glóina – přítele krále a váženého v celé zemi. Díky obchodu a výměně znalostí, měla jízdmarka brzy silnější (ač, zdaleka ne tak početnou) armádu, než v časech před válkou a její jezdcy byli obávanými protivníky pro všechny nepřátele. Edoras se stal ještě důležitějším, díky obnovení obchodních cest do severního království a tak nyní i král rohanský často přijímal posly, ze severu i z jihu. Když se novou královnou stala Lothíriel, dcera pána Imrahila, upevnili se i vztahy mezi Rohanem a baštou potomků numenorců na jihozápadě středozemě.– Dol Amrothem. Amrotští rytíři si v ničem nezadali s nejlepšími bojovníky jízdmarky, ač způsob boje který vyznávali byl odlišný. Sám Imrahil vyjížděl po mnoho dalších let do boje po boku králů Gondoru, Rohanu či Knížete Ithilienského, ať už na daleký východ či na jih. A byl nimi uctíván jako jim rovný. Sama Lothíriel byla pro Rohanský lid dobrou královnou, veliká v kráse i odvaze. Byla velmi podobna svému otci a byla oblíbena mezi lidem gondorským i rohanským. Eoméra velmi milovala, stejně jako on ji a síně Meduseldu byly opět po letech plné radosti a štěstí. Soubežně probíhala obnova i v Gondoru, který znovu našel krále a vláda správců skončila.

Nedlouho po pohřbu rohanského krále Théodena (18. Urui 3019) a návratu do Minas Tirith, rozhodl se správce Faramir syn Denethora II., nyní kníže Ithilienský, zbudovat v Ithilienu sídlo pro sebe a svoji choť Éowyn Rohanskou, aby tam společně žili a vládli Zahradě Gondoru, která měla nyní znovu rozkvést, jako za dnů před Válkou. Faramir sám znal ten kraj dobře, neboť za dnů Saurona Mordorského strávil dlouhé roky jako kapitán ithilienských hraničářů. A proto brzy rozhodl o místě. Dům dal zbudovat tam, kde řeka Poros vytékala z Hor Stínu. Místo bylo ze tří stran chráněno horami a jediný přístup k němu byl ze západu. Leželo na hranicích s Haradem a později se toto umístění ukázalo více než užitečným.

Zedníci, které bylo možné postrádat na opravách města Minas Tirith zničeného válkou, se pod ochranou hraničářů brzy pustili do práce a přestože bylo třeba upravit tvar samotné skály a usměrnit koryto řeky (a přes občasná střety se skupinkami skřetů), do 2 měsíců od započetí stavby (1. Narbeleth 3019. tř.v.) bylo hotovo.

Řeka byla usměrněna a protékala nyní jako horská bystřina středem náměstí, pak v malém vodopádu padala ze skály a mířila do Velké Anduiny, která se vlévá do Moře. Přes řeku vedl kamenný most. Dům kníže Ithilienského se nyní stal útočištěm hraničářů, kteří i po porážce Saurona měli spoustu práce se skupinkami skřetů křižujících Ithilien a hlavně krutými Haradskými, kteří se nehodlali vzdát, ani když Král uzavřel s jejich vládcem mír. Ve staré pevnosti na ostrově Cair Andros byla ponechána stálá posádka a byla vždy připravena znovu přijmout vládcu Ithilienu v případě nouze. Nyní je ovšem třeba zmínit jednu zvláštní věc, která měla velký vliv na úspěchy Faramira a jeho oddílů v pozdějších dnech.

Legolas syn Thranduillův slíbil přivést část sličného lidu z Temného Hvozdu (Říše svého otce) do Ithilienu aby pomohli obnovit jeho někdejší krásu. Proto se kníže Faramir nepodivil, když mu hlídky oznámili, že se k jeho sídlu blíží skupina Elfů. Očekáváje Legolase a jeho lid vyšel z domu aby je uvítal. Avšak, nebyl to Legolas ani elfové z Temného Hvozdu, ale vznešení elfové z Lothlórienu, vedeni Haldirem. Haldir se poklonil a řekl: „Přinášíme pozdravení od Galadriel paní Světla a Pána Celeborna. Paní vzkazuje toto: Prvorození odchází a začíná panování lidí, avšak znalosti by měli být předány

nástupcům, aby je využili pro dobro tohoto světa.“ Po těchto slovech předstupovali ostatní elfové a předkládali před Faramira velké dary. Mezi nimi bylo mnoho knih, které nechala Galadriel v Lórienu sepsat, aby s Elfy neodešli přes moře i vědomosti Středozemě. Jednu kopii knih poslala do Roklinky, druhou do Ithilienu. Ale kromě knih zde byly i Lórienské pláště a luky Galadrim, které byly pro Faramirovy hraničáře neocenitelnými pomocníky. Byly tam i mnohé další a větší dary, o těch se však otevřeně nemluví. Haldir a jeho družina se zdrželi sotva týden. Snad osud nebo náhoda tomu chtěli, že večer před jejich odchodem se ozvaly rohy a přišli elfové z Temného hvozdu s pozdravy a dary od krále Thranduila a prince Legolase. Legolas sám, nepřišel, neboť zůstal v Minas Tirith, kde se setkal s trpaslíkem Gimlim. Ten právě přivezl dar Thorina III. krále pod Horou, pro krále Elessara – Bránu z Mitrilu pro hradby Minas Tirith, aby nahradila tu, která padla pod úder Grondy, největšího beranidla svého věku.

Ten den byla v sídle Faramira a Éowyn velká hostina. Druhého dne ráno Haldir a jeho družina odešli zpět do Lórienu a víckrát je u Hor Stínu nikdo neviděl. Naproti tomu lesní elfové se pustili do práce a krajina začala opět vzkvétat.

A tak i když Legolas doprovázen trpaslíkem Gimlim dorazil ani ne za měsíc, kvetlo mnoho květin a zelenaly se stromy. Proto když Legolas vzhledl k Faramirově sídlu, jmenoval ho Nalta Imladris – obraz Imladris. A vskutku žádné jiné místo ve Středozemi nebylo Roklince tak podobné jako toto. Jméno Nalta Imladris už mu zůstalo, i když mu různí lidé říkali mnoha jmény, pro gondorské to byl Skalní palác a jiní ho zas kvůli jeho poloze nazývali Orlí Hnízdo. Všichni zlí tvorové se ho však kvůli hlídkám hraničářů a elfů obávali a vyhýbali se mu.

Samotná Minas Tirith se stala vlajkovou lodí obnovy Gondorské říše. Mnoho umění bylo vloženo do její rekonstrukce zvelebení po válce a. Elfové i trpaslíci přišli aby pomohli pouzvednout krásu Bílého města do podoby skvostnější než kdy dřív. Brána z mitrilu, práce na hradbách, vzácné stromy a květy byli nejnázatelnějšími projevy jejich úsilí. Největším pokladem města byla však pro všechny obyvatele královna Arwen Večernice (dcera Elrodna z Roklinky, který odplul na Západ) po boku krále Elessara. V očích měla krásu hvězd a vyplňovala ji vznešenost a moudrost jejího lidu. Někdy užas a bázeň se vloudili do srdcí těch, kteří ji spatřili. Milovali ji a měli z ní radost. Aragorn, Elfkam neboli Elessar - potomek dávných vládců a dědic gondorského trůnu, byl pravým synem svých předků a zjevil v sobě všechny vlastnosti králů z dob největší slávy Gondoru. Snad jen v době Isildurových synů mělo Gondorské vojsko tak udatného a schopného kapitána jako v těchto dnech. Mnohokrát vyjížděl v čele armády do boje k jezeru Rhûn, proti skřetům z mordorských hor nebo zlým lidem, kteří se v té oblasti zdržovali a ohrožovali lid Rhûnu, nyní spojence gondoru. Zároveň však byl moudrým a spravedlivým panovníkem. I přesto, že v prvních letech své vlády musel především napravovat škody a ztráty po dlouhé válce (rozhodl například o zachování ruin Osgiliathu, jako památníku na strašlivou válku), byly to pro celou jeho říši blažené časy plné míru. Několikrát také opustil jih a navštívil na čas severní země. V těchto šťastných dnech nebylo válek, vojáci, samozřejmě až na nezbytnou část armády, mohli odložit zbraně a zapojit se do obnovy svých měst. Úrody obilí a dalších plodin byly bohaté a rodilo se mnoho dětí. Každoročně, konala se v Minas Tirith velká oslava na výročí zničení Jednoho prstenu, za účasti vzácných hostí, vládců různých zemí. Častými hosty na jihu byli Elrondovi synové Elladan a Elrohir – bratři královny Arwen. Oba urostlí, tmavovlasí s šedými očima, podobní si tak, že málokdo je od sebe dokázal rozeznat. Poté co správu Roklinky přejal Celeborn Iorienský, který tak definitivně opustil svou zemi a ta se stala západní výspou lesní říše krále Thranduila, přebývali na jihu stejně často jako ve své domovině. Ať už v hlavním městě nebo v jižním Ithilienu mezi elfy v přízni knížete Faramira a jeho paní. Právě Ithilien se stal novou radostí pro elfy, které Středozemě neomrzela. Díky jejich umu se stal nejkrásnějším lesem na jih od Rauroských vodopádů. Byl opět plný života, vůně květů a zurčení vody. Všechny stopy temných let byly ztraceny a zůstaly jen ve vzpomínkách těch, které ony nešťastné dny

zastihly. Na sklonku 20. roku nového věku byl Ithilien středem pozornosti celého Gondoru, když se narodil dlouho očekávaný syn Faramira a Éowyn – Elboron. Mnoho pozdravů a darů bylo posláno do knížecího domu ze všech koutů Gondoru, ale i z Rohanu (nejen aby oplatili dary, které přišli k narození královského syna ve vlastní zemi. Syn Éomera a Lothíriel byl jmenován Elfvine – přítel elfů.) A tak když nastaly velké oslavy 25. výročí pádu Saurona Mordorského, sešla se k hostině v královském paláci v Minas Tirith největší společnost, co do významu i počtu, od svatby krále Elessara a královny Arwen. K jednomu stolu totiž zasedli Vládcové Gondoru, Král rohanský s chotí a následníkem trůnu, kníže Ithilienský s bílou rohanskou paní a svým synem, Imrahil z Dol Amrothu (Otec rohanské královny Lothíriel), Elrondovi synové Elladan a Elrohir, trpaslík Gimli, elfové Glorfindel z roklinky a princ Legolas – vůdce Ithilienských elfů. Mělo to být veselé setkání a notnou chvíli také bylo. Bardí zpívali písně a recitovali básně opěvující hrdiny Války o prsten a následující, již čtvrt století trvajícím mír. Avšak, právě když kníže Faramir pozvedl pohár aby společně s rohanským králem připil na šťastnou budoucnost svého syna Eleborna a mladého následníka Éomerova trůnu, povšiml si pohledu královny Arwen.. Dívala se mu do očí, tak ostře, že těžce odolával nutkání sklopit zrak, a přece mu cosi říkalo aby vydržel. Celá společnost utichla a s napětím sledovali spanilou Arwen a její, jakoby nepřítomný pohled. Ani Aragorn nepromluvil, neboť jako jeden z mála tušil čeho je svědkem. Náhle do hlubokých očí královny vstoupily slzy a když jí počali stékat po tváři, prudce vydechla a sklopila pohled.

„Pověz má paní, co jsi viděla?“ vydechl s obavami Faramir.

„To nemohu“ odvětila tiše a upřela svůj pohled ke dveřím velké síně, které se vzápětí otevřely. Do místnosti spěšně vstoupil elf v jezdeckém úboru. Poklonil se přítomným a pak rychle promluvil k Glorfindelovi a Elrondovým synům. „Imladris byla napadena! Velká tlupa skřetů z Mlžných hor“ řekl s úzkostí a stejný výraz přeběhl po tváři všech přítomných. Než někdo stihl promluvit, posel pokračoval. „Odrážili jsme jejich útok, ale přijdou další! Pán Celeborn Vás prosí abyste se co nejdříve vrátili. Je Vás zapotřebí.“ sotva popadl dech, otočil se k Legolasovi a pokračoval „Napaden byl i Lorien! Skřeti z Mórié! Měl byste se vrátit na sever k svému otci a pomoci jeho armádě s obranou pane.“ Znovu se poklonil. „Vyčkám vašich rozhodnutí na nádvoří“ a odešel. Sotva za ním zaklaply dveře zahřmělo místností mnoho výkřiků. Porada byla krátká. I když král Gondoru i Rohanu nabízeli elfům pomoc, ti ji zdvořile odmítli. Rozhodli se však neprodleně vydat na cestu. S legolasem jel i trpaslík Gimli. Éomér se svou družinou odjel ještě téhož dne zpět do své země aby se ujistil, zda je vše v pořádku. Není divu že ho tyto zprávy znepokojily, když Mlžné hory leží na dohled Rohanu a v západním úvalu měli již drříve své zkušenosti se skřety. Válka se vrátila na sever, do zemí elfů. Lidé však stále mohli klidně spát, neboť ze severu přicházeli dobré zprávy. Ač byly boje dlouhé, po první šoku měla vojska elfů navrch. Válka trvala už druhým rokem a zdálo se, že se blíží k závěru, že porážka skřetů je nevhynutelná, když udeřili znovu a s obnovenou silou. Ale rok 27 čt.v. nebyl důležitý jen pro elfy a jejich válku, ale měl se stát nezapomenutelným pro všechny národy. Na jaře se vrátili do Minas Tirith vojáci, kteří ji sotva před dvěma týdny opustili aby vystřídali hlídky v Rhůnu. Jejich řady byly prořídle a mnozí byli raněni. Jejich kapitán mířil rovnou ke králi. Lidé si šeptali zvěsti o nové válce, ale odmítali tomu uvěřit. „To není možné“ říkali si. Zprávy které však nesl kapitán vojska králi byly špatné. Setkali se s armádou Rhůnských, nově vyzbrojenou a nepřátelskou. Byli odrazeni a museli ustoupit. Žádné gondorské vojáky nenašli. Zřejmě byli pobiti nebo zajati. Rhůn zradil.

Nedlouho na to viděli lidé hlavní branou města projíždět královského posla v plné rychlosti. Ti kdo jej zahlédli, spatřili v jeho ruce šíp s rudým hrotem. Jel do Rohanu.

Za dva dny král povolal velitele vojsk a udělil rozkazy. Gondorské vojsko musí být do pěti dnů připraveno k odjezdu do války k Rhůnu. Elessar poslal též pro Imrahila z Dol Amrothu a stejně tak poslal zprávu do Ithilienu k Faramirovi. Jak řekl tak se stalo a za svítání pátého dne přijel Král Éomér s rohanskými jezdci a setkal se s gondorským vojskem před

branami Minas Tirith. A stejně tak se po dlouhé době opět setkali vůdcové obou armád, Éomer, Faramir, Imrahil a Aragorn jako za starých časů. Vyjeli před polednem a nad hlavami jezdců vlály barevné zástavy. Zelená, s bílým koněm v běhu, za rohíry. Modrou s bílou labutí drželi Dol Amrothští rytíři. A prapory Gondoru s bílým stromem a sedmi hvězdami, případně bílou korunou pro Aragorna a Faramira vlály nejčastěji. Velké vojsko, největší jaké se shromáždilo za mnohá léta, se vydalo přes ruiny Osgiliathu vstříc východu. Nespěchali do války, ale pochodovali se zdvyženou hlavou a zpívali písně o boji a slávných bitvách. Na křižovatce v Ithilienu se stočili na sever, ale sotva zadní voj, ve kterém byl i Imrahil se svými rytíři dorazil ke křižovatce, spatřili z jihu příjíždeť jezdce. Byl to hraničář z Nalta Imladris – Faramirova sídla. Jižní hranice byla napadena Haradskými. Vojsko bylo zastaveno a konala se rychlá porada velitelů. Drobné střety s Haradskými nebyly vzácností v posledních letech, ale výbojné skupiny se vždy daly rychle na ústup když přišlo gondorské vojsko. Teď však bylo potřeba vyhodnotit tuto hrozbu s ohledem na potřebu dostatku mužů na východě i na jihu. Zejména Faramir vyzýval k rychlé pomoci na jihu, neboť to byla jeho země, která byla v největším ohrožení. Na jihu byli všechny oddíly hraničářů pod jeho velením. „Brzy se zase setkáme na poli vítězství!“ rozloučili se kapitáni, když bylo rozhodnuto že Faramir se čtvrtinou gondorského vojska pojedje na jih a k němu se připojí Imrahil se všemi svými muži. Rohanští a většina gondorských pokračovali na sever podél hor Stínu pod velením králů Éoméra a Elessara.

Tak se stalo, že na jih Ithilienem jelo na 200 jezdců a pochodovalo k patnácti stem mužů vedených Faramirem, zatímco se slunce sklánělo k západu.

Ráno pátého dne dorazili konečně k řece Poros, jižní hranici gondorské říše u mordorských hor. Za ní začínaly nekonečně stepi a pouště haradu. Byli vysláni jezdci na průzkum a velitelé se usadili v Nalta Imladris k poradě. Za rozbřesku následujícího dne přišly první zprávy. „Legie haradských pochoduje na sever k hranici. Dorazí nejpozději zítra před polednem. Je nutné se ihned připravit pane“ Hlásil posel.

„Zaženeme je. Budou liovat, pokud se neobráčí a nevrátí zpět do svých domovů.“ řekl Faramir pevně.

Bylo rozhodnuto svést bitvu na území Haradu.

„Početní výhoda je, zdá se, na naší straně. Další slavné vítězství pro Gondor!“ zvolal jeden z mladších kapitánů a odešel udělit příslušné rozkazy.

„Snad na severu nečelí většímu počtu nepřátel, nelíbí se mi, že sme rozděleni.“ řekl temně Imrahil.

„Nebojím se o ně.“ usmál se Faramir.

„Ale teď už musíme vyrazit a připravit se k boji. Sbohem má paní, rozluč se za mne s mým synem a přej mi štěstí. Brzy se zase setkáme a budeme slavit velké vítězství.“ Eówyn ho políbila a přála mu štěstí. V duši však měla stín. Faramir s ostatními kapitány odjel do ležení vojska.

A tak se celé vojsko muselo přebrodit, nebo po jediném mostě přejít Poros. Jediný pohled k jihu stačil aby ukázal vážnost situace. Jen stěží šlo přehlédnout zvýšená oblaka prachu, která zahalovala obzor. Nepochybně tam pochodovalo vojsko. Postavili hlídky, ale neočekávali útok v noci. Sotva vysvitlo slunce, bylo už vše jinak. Černé masy vojáků na obzoru se začaly přibližovat a suchý vítr nesl jejich temný zpěv. Seřazené oddíly gondorských vytvořili formaci s jezdci na křídlech a Faramir se jal velet východnímu křídlu, zatímco západní vedl Imrahil. Zvědové nelhali, nepřítel byla skutečně celá tisíckova. Neslí těžké luky, kopí nebo oštěpy. Když se přiblížily, jejich oděvy a zbroje se blýskaly zlatou a červenou. Mezi sebou měli jen několik jezdců, zřejmě velitele. Zastavili se a utichli.

„Bijte za svou zemi, za svého krále a všechno krásné co na tomto světě máte“ křikl Faramir. Zazněly rohy a v jednom děsivém momentu se obě armády střetly v ohlušujícím rachotu oceli a svištění šípů. Jízda zaútočila na Haradský šik z boku a tato taktika se vyplatila. Podařilo se jim sevřít nepřátele ze tří stran. Byla to hrozivá bitva, nejhorší od konce války. Haradští se bili bez milosti a zráty byly vysoké na obou stranách, přesto měli

gondorští navrch a vítězství bylo jen otázkou času. Alespoň tak to mělo být. Náhle se ozvaly další rohy a z jihu se hnala nová vlna haradských. Za nimi zahlédli ke svému zděšení Dol Amrothští rytíři obrysy obrovských zvířat. „To snad ne“ Zaklel Imrahil, Mumakily nikdo neviděl od konce Války. Příchod další armády Haradských měl dramatický vliv na vývoj bitvy. Jízda se jim hnala vstříc. Avšak Mumakilové sešikovaní jako hrot jejich řady prorazili a hnali se vstříc pěším a první skupině haradských. Z úkrytů na jejich hřbetech létaly šípy na všechny strany. Za nimi se valily další oddíly vojáků. Imrahil a Faramir byli teď rozděleni početným zástupem nepřátel a museli ustoupit. Situace byla špatná. Byli obklíčeni přasilou a ztráty byly obrovské. Imrahil ustupoval na sever k Porosu. Faramir se svými muži se snažil o totéž, ale hrot nové armády se náhle stočil k západu a přehradil mu cestu. Jeho kůň klopýtl a padl probodnut šípem. S hrstkou opěšelých mužů uchýlil se kapitán gondoru na malý pahorek uprostřed pustiny a doufal v příchod pomoci. Žádná však nepřišla, neboť Haradských byla teď velká přesila a gondorská pěchota by masakrována Mumakily. Imrahil byl zahnán až k řece a snažil se probít k mostu. Náhle jakoby vedeni jednou myslí vrhli se zadní voje haradských na Faramirovu družinu. Vojáci padali a šípy jim probodávali těla. Faramir byl zasažen a padl k zemi. Dostal se k malé skále na pahorku a opřen zády snažil se vytrhnout si šíp, který měl zabodnut v boku. Cítil, že se blíží konec. Z rány mu tekla spousta krve a zrak se mu mlžil. Takový je tedy můj osud, pomyslel si a myslel na svého syna. Hradbou posledních vojáků před ním prolétl černý šíp a zasáhl ho do hrudi. Hlava se mu svezla na rameno a náhle jako by byl ve snu viděl vedle sebe svého bratra v hodině jeho smrti. Opíral se o strom, díval se na něj a z jeho těla trčely šípy. „Boromire!“ hlesl Faramir. Pak zavřel oči, vydechl a temnota ho pohltila.